

Joc Partit de narradors

El passat dijous 10 de desembre, els assistents al Teatre el Magatzem de Tarragona vam poder gaudir de la segona edició de Joc Partit, organitzat pels Escriptors del Camp de Tarragona del Departament de Filologia Catalana de la URV. En aquesta ocasió vam tenir el plaer d'escoltar el diàleg entre dos escriptors del Camp de Tarragona dedicats, majoritàriament, a la narrativa per a adults.

D'una banda, la reusenca Rosa Pagès, guardonada el 2009 amb el premi Vila d'Ascó per la novel·la *Àngels de pedra*, encara en premsa. Ha escrit diversos reculls de contes entre els quals trobem *La veïna i altres animals domèstics* (premi Ribera d'Ebre 2008). D'altra banda, el vallenc Lluís Figuerola i Ortiga, que ha guanyat premis literaris de narrativa curta a Falset, Tremp i Santa Bàrbara. Ha publicat dos llibres de narracions i a finals del 2008 va publicar el seu primer llibre de poesies, *Plugim de cendres*.

L'acte es va obrir amb un clip escènic sobre l'obra dels escriptors a càrrec de la Companyia del Teatre el Magatzem, que amb la dramatització d'una petita selecció de textos dels dos escriptors va demostrar que malgrat les seves diferències tenen punts en comú.

Al bell mig de l'escenari del Teatre el Magatzem, només dues cadires que, en acabar el clip escènic, van ocupar els dos escriptors per començar un diàleg sobre la seva obra que va acabar derivant a altres temes prou interessants.

La conversa es va iniciar amb naturalitat tot recordant el moment en què havien començat a escriure. El Lluís, que va començar a escriure quan ja estava jubilat, va justificar aquest fet tot explicant-nos, amb el seu to humorístic natural, que sempre havia cregut que això d'escriure era cosa de savis. Ell és, en primer lloc, un bon lector, i ens va confessar que li costava molt escriure i, ara que estava jubilat tenia més temps lliure per poder-s'hi dedicar. Tot i així, se'n penedeix de no haver-ho començat a fer abans. L'escriptor vallenc és fill del franquisme i això va fer que en plena adolescència les seves influències literàries fossin castellanès. Els autors catalans els va descobrir i llegir quan ja estava jubilat. El grup de teatre de Valls, on representaven obres en català, va ser la seva "salvació".

La Rosa ens va explicar que, amb 13 anys, la primera motivació per escriure eren els concursos que Òmnium Cultural celebrava cada any. Amb l'excusa de participar en aquests concursos va anar escrivint fins al moment en què va adonar-se que volia dedicar-s'hi. L'escriptora reusenca va estudiar Filologia Catalana i això va fer que s'envoltés de professors i amics que eren escriptors. Aquest entorn va propiciar que continués pel camí que havia triat anys abans. Des de llavors la seva tasca com a escriptora ha estat constant, tot i que sempre l'ha hagut de compaginar amb la feina i això fa que hagi de robar temps a la família i als amics per poder escriure. L'escriptora reusenca va dir que era molt exigent amb ella mateixa i que igual que al Lluís, a ella també li costava escriure.

En *Plugim de cendres*, el Lluís, que ens tenia acostumats a la narrativa breu, va sorprendre a tots els seus lectors amb un canvi de gènere literari. La Rosa va voler saber el perquè d'aquest canvi cap a la poesia i no cap a la novel·la. El vallenc li va respondre que no es veia en cor de fer novel·la i que encara que la poesia també era un artifici complex per a ell havia estat una experiència nova i gratificant que va descriure com un "sofriment dolç". En la poesia, inevitablement, l'autor s'ha de despullar més, és per això que ha de ser alhora agosarat i humil, ens deia Figuerola.

Un tema que també es va tractar va ser el del llibre digital. El Lluís va confessar, que com a romàntic que és, li agradava poder tenir els llibres amb paper per a poder col·leccionar-los, tocar-los, ordenar-los... La Rosa va expressar que veu en el llibre digital una opció pràctica, més utilitària, que ha de servir com a suport per a diccionaris, llibres d'estil, manuals...

Els dos escriptors van tancar el diàleg parlant sobre les influències de cadascun. En el cas de la Rosa, la influència clara del seu detallisme en les seves narracions és la literatura japonesa. En un segon terme també ho és la literatura nord-americana (més experimental). El Lluís ens parla de la influència de la novel·la russa i l'existencialisme amb autors com Sartre i Camus, tot i així, ens explica que malgrat les influències que pugui tenir, la idea matriu neix sovint d'una reflexió, d'un sentiment o d'una emoció que cal desenvolupar i treballar per arribar a transformar en literatura. Els dos escriptors també van donar una gran importància a la influència del cinema.

El diàleg es va tancar amb una reflexió de l'escriptor vallenc que va dibuixar somriures a tots els assistents. El Lluís ens va explicar que quan era jove tocava el piano d'òrda i que tot i que mai ningú n'hi va ensenyar, amb esforç i paciència va arribar a tocar algunes peces. Això

va fer que algunes persones pensessin que era pianista. I el mateix li ha passat amb l'escriptura, és per això que es considera un escriptor d'òida.

EMILI LLAMAS

Publicat al diari *El Punt*, 11-01-2010

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/122947.html>